

ubi Ingeniørrernes Hjerner fortræffelige Grund-
 sætninger; men naar vi i det Hele skulle øde
 Penge paa det Slags Forsøg for at tilfreds-
 stille en langsom Opfattelse med Hensyn til,
 hvad der er Tidens Løb; vil det lamme vort
 øvrige Jernbanevæsen, der ikke bør være endt
 med de Baner, hvorom her er Tale. Naar
 jeg siger dette saa bestemt som muligt, er det,
 fordi jeg dog ikke har opgivet Haabet om, at der,
 da disse Jernbaners Anlæg skal indskrænktes til
 et Tidrum af 6 Aar, imidlertid kan komme
 en Jernbane her i Landet, som kan overbevise
 Bedkommende om, at der kan bygges andre
 Slags Jernbaner, som svare til vore smaa
 Forhold, og som tilfredsstille vore Forbringere.
 Kan der bespares mange Tusinde Rigsdaler
 paa hver Mil Jernbane, som bygges, vil dette
 indeholde en stor Opmuntring og Opfordring
 til at bygge flige billigere Jernbaner paa Ste-
 der, hvor man ogsaa kan trænge til saadanne;
 men dette vil vanskeligt kunne skee, saasnart man
 skal indhente lange og sørgelige Erfaringer for
 at have gjort et Misgreb. Der er endnu eet
 Punkt, jeg skal fremhæve med Hensyn til disse
 Jernbaner. Man har troet, at det, at føre
 Varer fra den ene Jernbane til den anden,
 naar Sporene ikke vare eens, saaledes at de
 samme Vogne kunde bruges, vilde medføre en
 Standsning af nogen Betydning; men der er
 for ganske nylig i Sverrig gjort Forsøg paa at
 vise, hvorledes Gods, der kom med et Tog paa
 en af de bredsporede svære Stambaner, blev
 omlastet paa de smalsporede Sidebaner i Løbet
 af nogle ganske faa Minutter, og det vil ved
 nogen Øvelse kunne skee i saa kort Tid, at det
 aldeles ikke vil hindre Samfærdslen. Disse
 Oplysninger vil sandsynligviis blive ved at
 indløbe, ikke blot Aar for Aar, men Maaned
 for Maaned, og altsaa indeholde en Advarsel for
 Bedkommende til dog endelig ikke at forfølge det
 Bredspor, der er lagt i de Planer, her foreligge. —
 Naar der i finantziel Henseende er talt om de
 mange Papirer, som kom paa Markedet, og at
 vort Folk og Pengemarked ikke skulde være
 istand til at fertære denne Mængde Papir, til-
 lader jeg mig at gjøre en anden Bemærkning,
 der i en vis Forstand gaaer i samme Retning
 som de Bemærkninger, jeg hidtil har gjort.
 Det er allerede en Deel Aar tilbage, at der

var Spørgsmaal om at indbrage de smaa Ob-
 ligationer her i Landet; der var ved en lykkelig
 Hændelse kommet nogle saadanne tilstede;
 men man fandt i vedkommende Contoir, at de
 generede, og søgellig inddrog man dem, idet
 man omblyttede dem med større. Jeg søgte
 dengang, saa godt jeg formaade, at imøbegaae
 denne Forholdsregel fra den daværende Fi-
 nantsministers Side, men det var umuligt at
 sætte igjennem at beholde, hvad der ved en
 lykkelig Hændelse var kommet tilstede. Maa-
 skee jeg derfor tør henlede den ærede Suben-
 rigsministers Opmærksomhed paa, at jeg, hvis
 der nu skal udstedes Obligationer til et nyt
 Aaen, meget vilde ønske, at han vilde udstede
 smaa Obligationer. Det er nemlig en lykkelig
 Egenstaaelse ved vort lille Fædreland, at der,
 om der end ikke findes store Formuer, dog findes
 ganske jern Velstand rundt omkring, og man
 har den Tillid til Regjeringen, at man gjerne
 vil sikke sig de Papirer, som den udsteder, for
 derved at have det Nænteudblytte, man kan faae
 af sine smaa opparede Capitaler. Dette vil
 man hellere, end man vil anbringe sine Penge
 i fremmede Papirer, eller speculere paa anden
 Maade, og jeg er overbevist om, at det, hvis
 man vilde følge dette Spor, skulde vise sig, at
 der her i Landet er Evne til at fortære meget
 mere Papir end det, der tidligere er fortæret,
 samt at den Concurrence, som vil opstaae f.
 Ex. ved det Kjøbenhavnske Aaen, endda ikke vil
 være saa sølelig. — Idet jeg altsaa vender til-
 bage til mit Udgangspunkt og takker det ærede
 Udvalg for, at det har taget Hensyn til den
 Deel af vort Fædreland, der i visse Maader
 trænger meest til Samfærdselsmidler, nemlig det
 vestlige Sylland, vil jeg udtale det Haab, at
 det, inden denne Sag naaer sin endelige Ved-
 tagelse og foreligger i sin sidste Skikkelse, vil
 blive erkjendt, at dersom man vil have en
 ønskelig Fremgang for vort Jernbanevæsen her
 i Danmark, maa man, med Undtagelse af
 Kængdebanen, der gaaer fra Sydhavnsøen og
 op til Aalborg, forlade det brede Spor og
 laae ind paa det smalle. Kun deri seer jeg en
 Udfigt til, at hele Landet efterhaanden kan gøres
 deelagtigt i dette vigtige Middel til at fremme
 Velstand og Udvikling i alle Henseender.